
2. O AUTORACH

Clemens G. Arvay – austriacki biolog, autor wielu bestsellerów. Studiował Ekologię Krajobrazu i Stosowane Nauki o Roślinach w Wiedniu i Grazu. W swojej pracy koncentruje się głównie na relacji między człowiekiem a naturą, skupiając się na korzyściach zdrowotnych wynikających z kontaktu z roślinami, zwierzętami i krajobrazami.

Jego celem jest stworzenie ekopsychosomatyki jako ogólnie przyjętej, interdyscyplinarnej nauki obejmującej biologię, medycynę, psychologię i nauki społeczne. Arvay jest członkiem znanego austriackiego Forum Science & Environment, forum austriackich naukowców zajmujących się ochroną środowiska oraz autorem książki *Corona-Impfstoffe: Rettung oder Risiko?* („Szczepionki przeciwko koronawirusowi: ratunek czy ryzyko?”).

Prof. dr med. Sucharit Bhakdi – naukowiec i lekarz, wybitny specjalista w dziedzinie mikrobiologii i epidemiologii chorób zakaźnych; przez 22 lata był dyrektorem

Instytutu Mikrobiologii Medycznej i Higieny na Uniwersytecie w Moguncji w Niemczech.

Autor kilkuset publikacji naukowych, jeden z najczęściej cytowanych naukowców w dziedzinie medycyny w Niemczech. W latach 1990–2012 był redaktorem naczelnym czasopisma naukowego „Medical Microbiology and Immunology”. Prof. Sucharit Bhakdi otrzymał kilkanaście wyróżnień za swoją pracę naukową.

Dr Geert Vanden Bossche – jeden z najbardziej znanych na świecie czołowych badaczy szczepionkowych, który pracuje aktywnie na polu badań technologiczno-rozwojowych dotyczących szczepionek. Ma bardzo bogate doświadczenie zawodowe. Otrzymał dyplom doktora weterynarii (*doctor of veterinary medicine*) na Uniwersytecie w Gandawie w Belgii, a doktorat z wirusologii obronił na Uniwersytecie w Hohenheim w Niemczech. Był adiunktem na Uniwersytecie w Belgii i Niemczech. Następnie podjął współpracę z kilkoma firmami zajmującymi się szczepionkami (GSK Biologicals, Novartis Vaccines, Solvay Biologicals), gdzie prowadził badania dotyczące ich rozwoju.

W późniejszym czasie dr Geert Bossche dołączył do zespołu Global Health Discovery Fundacji Billa i Melindy Gates w Seattle (USA), gdzie pracował jako Starszy Koordynator Programowy. Następnie podjął współpracę z Global Alliance for Vaccines and Immunization (GAVI) w Genewie jako członek ścisłego zespołu ds. programu

dotyczącego Eboli, gdzie monitorował prace nad opracowaniem szczepionki na tego wirusa. Wraz z innymi partnerami firmy reprezentował GAVI na różnych forach, w tym w WHO, analizując postępy w walce z wirusem Eboli oraz powstawanie planów związanych z adekwatną reakcją na możliwość wystąpienia pandemii, która objęłaby cały świat.

W 2015 roku dr Geert Bossche przeanalizował i zakwestionował bezpieczeństwo szczepionki na Ebolę, która była używana w badaniach szczepień pierścieniowych przeprowadzanych przez WHO w Gwinei. Jego krytyczna analiza naukowa oraz raport dotyczący informacji opublikowanych przez WHO w „The Lancet” w 2015 roku zostały przesłane do wszystkich międzynarodowych organów ds. zdrowia zajmujących się regulacją programów szczepień.

Po zakończeniu współpracy z GAVI dr Geert Bossche dołączył do Niemieckiego Centrum Badań Zakażeń w Kolonii, gdzie pracował jako przełożony Biura ds. Rozwoju Szczepionek. Obecnie jest niezależnym konsultantem do spraw biotechnologii szczepionek, a zarazem prowadzi własne badania nad szczepionkami opartymi na komórkach NK (*natural killers*).

Dr hab. n. med. Andrzej Marcin Bugaj – nauczyciel akademicki, promotor kilkudziesięciu prac licencjackich i magisterskich oraz opiekun naukowy specjalizacji z zakresu farmacji klinicznej; członek kolegium redakcyjnego („Editorial Board Member”) World Journal of

Methodology (Hongkong-USA) i Jacobs Journal of Medicinal Chemistry (USA).

Obronił pracę magisterską zatytułowaną: „Fotofizyczne i fotochemiczne właściwości tiokumaryny w roztworach niewodnych” na Wydziale Farmaceutycznym Akademii Medycznej w Poznaniu, gdzie specjalizował się w zakresie farmacji klinicznej i zrobił specjalizację z analityki farmaceutycznej. Następnie obronił rozprawę doktorską pt. „Kinetyka i mechanizm fotodegradacji azatiopryny” na tej samej uczelni i zyskał stopień doktora nauk farmaceutycznych, a następnie rozprawę habilitacyjną zatytułowaną „Wybrane aspekty fotochemioterapii doświadczalnej” na Wydziale Lekarskim II Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu.

Jego pobyty naukowe obejmowały: Laboratoire de Photobiologie, Muséum National d'Histoire Naturelle w Paryżu, w którym doktorat u Henriego Becquerela rozpoczynała Maria Skłodowska-Curie. Pobyt w ramach Stypendium Rządu Francuskiego; Department of Radiation Biology, Institute for Cancer Research, The Norwegian Radium Hospital w Oslo; Département Laser, Laboratoire de Photobiologie des Cancers, Centre Hospitalier Universitaire „Nord-Laënnec” w Nantes we Francji; Klinik und Poliklinik für Dermatologie der Universität Regensburg, w Ratzfzbonie w Niemczech – udział w zabiegach leczenia nowotworów skóry metodami terapii fotodynamicznej; Photopharmacology and Molecular Imaging Group, Faculty of Science and Engineering, Groningen University,

w Groningen w Holandii – zapoznanie się z metodami syntezy i badań leków fotofarmakologicznych.

Dr hab. Andrzej Bugaj był też stałym uczestnikiem uzupełniających studiów z zakresu: fotofizyki, fotochemii, fotobiologii medycznej (fotoimmunologia, fotokancerogeneza, przekazywanie sygnałów komórkowych, biosynteza witaminy D, fotodiagnostyka, fototerapia ze szczególnym uwzględnieniem terapii fotodynamicznej), biologii fotoreceptorów, fotobiologii środowiska oraz fotosyntezy organizowanych przez Università di Padova we Włoszech w Brixen-Bressanone.

Podjął również studia uzupełniające z zakresu fotochemii w Dipartimento di Chimica „Giacomo Ciamician”, Università degli Studi w Bolonii we Włoszech oraz studia uzupełniające z zakresu terapii fotodynamicznej na Hôpital Saint-Louis w Paryżu, a także studia uzupełniające z zakresu terapii fotodynamicznej i laserowej na Medical University w Innsbrucku w Austrii.

Jest także autorem licznych publikacji naukowych i popularnonaukowych. Jego indeks Hirscha jest równy 12 (Google Scholar), zaś jego artykuł na temat innowacyjnych strategii celowanej terapii fotodynamicznej miał ponad 230 cytowań.

Prof. Pierre Capel – profesor Immunologii Eksperymentalnej na Uniwersytecie w Utrechcie. Studiował biochemię na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu w Amsterdamie. Przez wiele lat zajmował się biologią

podstawową i molekularną oraz wpływem uczuć i emocji na poziomie komórkowym i DNA. Autor książki *The Emotional DNA*, która łączy świat uczuć z biologią molekularną.

Prof. dr Stefan Hockertz – naukowiec, immunolog i toksykolog, były dyrektor i profesor Instytutu Eksperymentalnej i Klinicznej Toksykologii na Uniwersytecie Medycznym w Hamburg-Eppendorf. Obecnie dyrektor generalny Tpi consult GmbH, jednej z przodujących w Europie firm zajmujących się doradztwem w dziedzinie toksykologii i technologii farmaceutycznej.

Prof. med. Christian Perronne – lekarz i profesor uniwersytecki, specjalista w zakresie chorób wewnętrznych, zakaźnych i tropikalnych, kierownik oddziału chorób zakaźnych Szpitala Uniwersyteckiego Raymond Poincaré w Paryżu.

W 1985 roku obronił pracę magisterską dotyczącą leczenia kumerycyną A1 zapalenia wsierdza u szczurów wywołanego przez *Staphylococcus aureus*, a w 1992 roku doktorat na tej samej uczelni pod kierunkiem Jeana -Jacquesa Pocidala pt.: „Fizjopatologiczne i terapeutyczne badania nad zakażeniami oportunistycznymi AIDS wywołanymi przez mikroorganizmy rozwijające się wewnątrzkomórkowo” (*Physiopathological and therapeutic study of opportunistic infections of AIDS due to microorganisms with intracellular development*).

Christian Perronne jest również autorem i współautorem ponad 300 artykułów naukowych publikowanych w liczących się czasopismach. Brał też udział jako główny badacz w kilku ważnych badań klinicznych. Od 1994 roku zajmuje się leczeniem przewlekłej boreliozy i związanych z nią chorób. Jest współzałożycielem i wiceprzewodniczącym Francuskiej Federacji Przeciwko Chorobom Przenoszonym przez Kleszcze (FFMVT) oraz przewodniczącym jej rady naukowej, a także autorem książki „Prawda o boreliozie” (*La vérité sur la maladie de Lyme*). Jako jeden z nielicznych kwestionuje wiarygodność medycznych testów diagnostycznych (Elisa, Western Blot) na boreliozę i ich zdolność do identyfikacji wszystkich rodzajów boreliozy.

Przez 15 lat prof. Christian Perronne był czołowym doradcą ds. zdrowia publicznego w kilku rządach francuskich oraz przewodniczącym komitetu technicznego ds. szczepień i wiceprzewodniczącym komisji ekspertów ds. szczepień strefy europejskiej wraz z Rosją i środkową Azją.

W 2004 roku brał udział w badaniach nad szczepionką przeciwko wirusowi H5N1 ptasiej grypy. Badał też skutki adaptacji wirusa HIV do wysoce aktywnej terapii przeciwretrowirusowej. Doradzał WHO w zakresie europejskiej polityki szczepionkowej i był przewodniczącym komisji chorób zakaźnych przy francuskiej Naczelnej Radzie Zdrowia Publicznego. Do grudnia 2020 roku pracował w szpitalu Raymond-Poincaré w Garches, gdzie pełnił funkcję kierownika oddziału chorób zakaźnych.

Prof. Kornelia Polok i prof. Roman Zieliński – genetycy i biolodzy ewolucyjni, którzy od kilkudziesięciu lat zajmują się zastosowaniami metod molekularnych w analizie i ewolucji genomów różnych grup organizmów, a także wykorzystaniem metod opartych o reakcję PCR w diagnostyce medycznej, genetyce populacyjnej oraz identyfikacji zagrożeń związanych z organizmami modyfikowanymi genetycznie. Posiadają też doświadczenie w identyfikowaniu materiałów za pomocą reakcji PCR na potrzeby policji, stacji hodowli roślin, parków narodowych oraz szpitali.

W trakcie swojej kariery naukowej prof. Roman Zieliński i prof. Kornelia Polok współpracowali z kilkoma uniwersytetami w Polsce oraz wieloma instytucjami naukowymi na świecie, efektem czego było koordynowanie projektów w ramach 5 i 6 Programu Ramowego Unii Europejskiej.

Skutkiem tych międzynarodowych działań było powołanie w 2012 roku inicjatywy e-Gene: Centre for Evolution, Genomics and Biomathematics, w ramach której, obok działalności naukowej ukierunkowanej na analizę genomów i wykorzystanie projektów sekwencjonowania genomów do poprawy jakości życia, prowadzą działalność edukacyjną i popularyzatorską. W Polsce w ramach tej inicjatywy powstało Stowarzyszenie e-Gene, którego celem jest ochrona szeroko rozumianego środowiska człowieka.

Prof. Roman Zieliński i prof. Kornelia Polok są niezależnymi naukowcami i nie są związani na stałe z żadną polską uczelnią. Reprezentują Stowarzyszenie e-Gene Tatry.

Prof. Kornelia Polok – jest biologiem o specjalności genetyka, bioinformatyka i biomatematyka. Od 1996 roku współpracuje z prof. Romanem Zielińskim – najpierw w Katedrze Genetyki Uniwersytetu Szczecińskiego, następnie w latach 1998–2013 w Katedrze Genetyki UWM w Olsztynie, a ostatnio w ramach międzynarodowej inicjatywny e-Gene. W latach 2006–2008 prof. Kornelia Polok rozpoczęła współpracę z Uniwersytetem w Hanowerze oraz w Southampton. Od 2009 roku pracowała na stanowisku profesora na uniwersytetach w Niemczech, UK i Grecji. W 2010 rozpoczęto realizację wspólnych projektów badawczych dotyczących analizy genomów roślinnych, odpowiedzi roślin na stres oraz identyfikacji patogenów metodami molekularnymi.

Prof. Kornelia Polok ma duże doświadczenie we współpracy międzynarodowej potwierdzone stażami naukowymi na: Uniwersytecie w Dundee (UK), Uniwersytecie w Hanowerze (Niemcy), Uniwersytecie w Wageningen (Holandia), FORTH i Uniwersytecie na Krecie (Grecja) oraz na Uniwersytecie w Lublaniu (Słowenia). Ponadto uczestniczyła w realizacji 10 międzynarodowych projektów, w tym w ramach 6 Programu Ramowego Unii Europejskiej. Jej wybitne osiągnięcia w realizacji projektu MTKD-CT-2004-509834 zostały opisane w publikacji Komisji Europejskiej zatytułowanej *Building Research Career in Europe*. Ponadto prof. Kornelia Polok była członkiem Komitetu Zarządzającego oraz Przedstawicielem Narodowym w akcji COST FA0603.

Prof. Kornelia Polok posiada kwalifikacje w zakresie bioinformatyki i biomatematyki, które zdobyła w ramach stażu w prestiżowej Fundacji HELLAS, FORTH oraz na Uniwersytecie Kreteńskim w Grecji. Począwszy od 2009 roku, prof. K. Polok ściśle współpracowała w realizacji projektów badawczych z zakresu bioinformatyki i biomatematyki z Uniwersytetem w Hanowerze oraz w Southampton, co doprowadziło do utworzenia w 2012 roku Centre for Evolution, Genomics and Biomathematics, e-Gene, którego Prezesem została prof. K. Polok.

Obecnie pełni również funkcję profesora z zakresu bioinformatyki i matematyki w Centrum e-Gene. Misją Centrum jest przełożenie osiągnięć współczesnej genetyki na narzędzia aplikacyjne służące poprawie życia i zrównoważonemu zarządzaniu zasobami przyrody. Jako wieloletni i ceniony ekspert Komisji Europejskiej Kornelia Polok posiada dogłębną znajomość procedur oceny projektów badawczych Unii Europejskiej.

Prof. Kornelia Polok ma także bogate doświadczenie dydaktyczne obejmujące prowadzenie zajęć ze studentami oraz szkolenie w ramach staży i prac badawczych. Opracowała również i realizowała programy 10 kursów, w tym z genetyki, genetyki molekularnej, biologii molekularnej, ewolucji molekularnej, anotacji genomów, genomiki, genetyki populacyjnej, genetyki ilościowej, mutagenезy oraz matematyki w biologii. Prof. Kornelia Polok wypromowała 42 magistrów oraz szkoliła 15 stażystów. Ponadto

była opiekunem Koła Naukowego Genetyków „GENIUS”. Przez wiele lat była też członkiem Komisji Dydaktycznej na Wydziale Biologii i Biotechnologii UWM.

Obszary badawcze prof. Kornelii Polok obejmują: genetykę, bioinformatykę, biomatematykę, ewolucję molekularną, genetykę populacyjną, biotechnologię i genomikę. W badaniach prof. Kornelia Polok wykorzystuje około 50 gatunków roślin, zwierząt i mikroorganizmów oraz spektrum technik z zakresu genetyki klasycznej, genetyki molekularnej (sekwencjonowanie, hybrydyzacja, cDNA, biblioteki DNA, markery oparte o reakcję PCR, analiza ekspresji za pomocą RT-qPCR oraz Northern blotting, inżynieria genetyczna), genomiki (mapowanie genetyczne i fizyczne), genetyki cech ilościowych, cytogenetyki, kultur in vitro, bioinformatyki i biomatematyki, w szczególności algorytmy genetyczne, rachunek różniczkowy i teorię grafów.

Do jej wyjątkowych osiągnięć należy wykazanie roli transpozonów w ewolucji genomów, zwłaszcza w odpowiedzi na stres. Prof. Kornelia Polok opublikowała 4 książki i 37 prac w czasopismach naukowych. Uczestniczyła też w 35 konferencjach, w tym w 17 międzynarodowych. Jej prace były cytowane 493 razy, a indeks H = 9.

Od 2013 r. Kornelia Polok nie współpracuje na stałe z żadną polską uczelnią. Jej aktywność zawodowa związana jest z Centre for Evolution, Genomic and Biomathematics oraz z kontraktami w ramach międzynarodowych konsorcjów badawczych.

Prof. Roman Zieliński – profesor biologii, specjalność: genetyka, z prawie 40-letnim doświadczeniem w pracy naukowej i dydaktycznej. Doktorat z genetyki (1980) i habilitację z genetyki (1986) oraz tytuł profesora (1998) uzyskał na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 2007 roku został profesorem zwyczajnym. Do 1986 roku pracował jako adiunkt w Zakładzie Genetyki UAM w Poznaniu, a następnie tworzył od podstaw Katedrę Genetyki na Uniwersytecie Szczecińskim, która była jedną z pierwszych jednostek wprowadzających analizę PCR do badań genetycznych.

Był także inicjatorem i współorganizatorem specjalności „diagnostyka medyczna” na Wydziale Nauk Przyrodniczych US. W latach 1990–1993 był Prorektorem ds. studenckich US. W 1998 roku prof. Roman Zieliński podjął się misji tworzenia Katedry Genetyki na nowopowstałym Wydziale Biologii Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego w Olsztynie, gdzie pracował do 2014 roku.

W ciągu 16 lat pracy na UWM działania prof. Romana Zielińskiego doprowadziły do powstania jednostki zajmującej się genetyką molekularną, rozpoznawalnej na poziomie międzynarodowym. Potwierdzeniem wysokiej pozycji jednostki oraz dorobku prof. Romana Zielińskiego było pozyskanie 9 międzynarodowych projektów badawczych, w tym koordynowanego przez Profesora prestiżowego projektu w ramach 6. Programu Ramowego UE (Contract MTKD-CT-2004-509834) oraz sieci badawczej COST (FA0603).

Rangę kierowanej przez prof. Zielińskiego jednostki podkreślały także liczne prośby o możliwość odbycia stażu z zakresu metod molekularnych w kierowanej przez niego Katedrze Genetyki. W latach 2004–2007 przebywało tam 14 stażystów z różnych państw europejskich oraz kilkunastu stażystów z ośrodków w Polsce. W sumie Katedra Genetyki kierowana przez prof. R. Zielińskiego współpracowała z 41 partnerami zagranicznymi oraz uczestniczyła jako koordynator lub partner w 19 międzynarodowych konsorcjach badawczych.

Liczne projekty badawcze, w tym SPUB-y, projekty badawcze z KBN oraz projekty inwestycyjne umożliwiły uzyskanie dodatkowego dofinansowania, co w 2007 r. pozwoliło na dodatkowe doposażenie jednostki w aparaturę najnowszej generacji, w tym analizator mikromacierzy, mikroskop fluorescencyjny oraz kilkanaście wysokiej klasy termocyklorów wraz z Real Time PCR.

Prof. zw. dr hab. Roman Zieliński ma duże doświadczenie dydaktyczne. Organizował i prowadził zajęcia z genetyki, diagnostyki medycznej, genetyki człowieka, cytogenetyki, biologii komórki, biologii molekularnej, genetyki molekularnej, ewolucji molekularnej, genetyki populacyjnej, mutagenyzy i regulacji prawnych w biotechnologii. W trakcie pracy na UWM w Olsztynie prowadził zajęcia na trzech kierunkach studiów: Biologii, Biotechnologii oraz Pielęgniarstwie. Profesor R. Zieliński był promotorem 36 prac licencjackich, 49 prac magisterskich, 9 prac doktorskich, w tym

pracy z zakresu nauk medycznych obronionej na Akademii Medycznej w Lublinie.

Zainteresowania naukowe prof. Romana Zielińskiego obejmują: biologię i genetykę wybranych patogenów (*M. tuberculosis*, *B. burfordferi*, *B. coli*), genetykę populacyjną, genomikę i ewolucję molekularną wybranych gatunków zwierząt i roślin, biotechnologię oraz rozwój nowych systemów markerowych (transpozony, sekwencje bakteryjne). W sumie Prof. R. Zieliński pracował z 30 gatunkami roślin, a także z 23 gatunkami zwierząt i mikroorganizmów. Posiada też wiedzę i umiejętności w zakresie stosowania technik badawczych z zakresu genetyki klasycznej, molekularnej i genomiki (elektroforeza białek, standardowe PCR i RT-PCR, qPCR, sekwencjonowanie DNA, markery DNA, transformacja, mapowanie genomu), genetyki ilościowej, cytogenetyki i kultur in vitro.

Do jego szczególnych osiągnięć należą pionierskie prace dokumentujące zapłodnienie krzyżowe u wątrobowców, opracowanie metod analizy markerów DNA u *Mycobacterium tuberculosis*, poznanie zróżnicowania genetycznego szczepów, oszacowanie poziomu zmienności genetycznej tego obligatoryjnego patogenu, genotypowanie szczepów prątka gruźlicy od pacjentów, ich stuprocentowa identyfikacja, wykluczenie zakażeń szpitalnych oraz wykazanie roli transpozonów w ewolucji różnych grup organizmów.

Prof. R. Zieliński opublikował 110 artykułów naukowych w recenzowanych czasopismach międzynarodowych,

45 doniesień konferencyjnych, w tym 30 na konferencjach międzynarodowych. Sporządził też liczne raporty do Komisji Europejskiej i ekspertyzy dla jednostek prywatnych i państwowych, w tym dla Stoczni Szczecińskiej. Prace Prof. R. Zielińskiego były cytowane 363 razy, a indeks H = 10.

Dr med. Gerd Reuther – lekarz, specjalista w zakresie radiologii i diagnostyki obrazowej z 30-letnią praktyką, od 2007 do 2014 roku ordynator wydziału Kliniki Radiologii Diagnostycznej i Interwencyjnej w Turynii. W 2005 roku dr Reuther został laureatem nagrody im. Eugenie i Felixa Wachsmannów Niemieckiego Towarzystwa Radiologicznego. Jest też autorem około 100 artykułów opublikowanych w czasopismach naukowych w kraju i za granicą oraz współautorem licznych prac zbiorowych. Autor książki o społecznej roli medycyny pt. *Der betrogene Patient* („Oszukany pacjent”, München 2017) i pracy pt. *Die Kunst möglichst lange zu leben* („Sztuka jak najdłuższego życia”, München 2018).

Dr med. Wolfgang Wodarg – internista i pulmonolog, specjalista w zakresie higieny i medycyny środowiskowej, a także zdrowia publicznego i medycyny społecznej. Po zakończeniu pracy klinicznej przez 13 lat pracował w charakterze internisty, w tym m.in. jako lekarz publiczny w Szlezwiku-Holsztynie. Wykładowca na uniwersytetach i w szkołach wyższych oraz przewodniczący Komitetu

Ekspertów ds. powiązanej z medycyną Ochrony Środowiska przy Izbie Lekarskiej Szlezwiku-Holsztynu.

W 1991 roku otrzymał stypendium na Uniwersytecie Johna Hopkinsa w Baltimore w USA (epidemiologia). Jako członek niemieckiego Bundestagu w latach 1994–2009 był inicjatorem i rzecznikiem Komisji „Etyka i prawo współczesnej medycyny” oraz członkiem Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, gdzie przewodniczył Podkomisji ds. Zdrowia. Pełnił także funkcję wiceprzewodniczącego Komisji Kultury, Edukacji i Nauki.

W 2009 roku dr Wodarg zainicjował powstanie komisji śledczej w Strasburgu dotyczącej roli WHO w H1N1 (świńska grypa), gdzie nadal pracował po zakończeniu kadencji jako ekspert naukowy. Od 2011 roku pracuje jako niezależny wykładowca uniwersytecki, lekarz i naukowiec. Do 2020 roku był dobrowolnym członkiem zarządu i szefem Grupy ds. Zdrowia w Transparency International Germany.

Członkowie niemieckiej Komisji ds. Koronawirusa⁹:

Antonia Fischer – prawniczka specjalizująca się w prawie medycznym i ochronie praw konsumenta.

Viviane Fischer – prawniczka, ekonomistka polityczna, aktywna na polu ochrony konstytucyjnych wolności i praw człowieka.

⁹ Stiftung Corona Ausschuss, www.corona-ausschuss.de [przyp. red.].

Dr Reiner Füllmich – licencjonowany prawnik z 27-letnim stażem dopuszczony do wykonywania zawodu w Niemczech i USA. Zajmuje się ochroną praw konsumenta, zwłaszcza w odniesieniu do banków; specjalizuje się w prawie bankowym, giełdowym oraz międzynarodowym prawie prywatnym i medycznym. Był profesorem i wykładowcą na uniwersytetach w Niemczech i Estonii.

Dr Justus P. Hoffmann – prawnik, specjalizuje się w prawie medycznym, ochronie praw konsumenta oraz prawie odpowiedzialności odszkodowawczej władzy publicznej za szkody wyrządzone obywatelom przez urzędników.

